

อยู่กับเพื่อนที่ชื่อว่า “เจียบ”

>>> อยู่เจียบ ๆ จะดีกว่า วุ่นวายไปก็ไม่ช่วยอะไรให้ชีวิตดีขึ้น <<<

เห็นข่าวไฟป่าไหม้ลามท่วมฉลอลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา มาเป็นสัปดาห์ สร้างความเสียหายครั้งประวัติศาสตร์ บ้านหิ้ง คฤหาสน์ บ้านเรือน ถูกไฟไหม้เหลือแต่ซากแล้ว ทำให้รู้สึกถึงความไม่แน่นอนของสรรพสิ่งจริง ๆ มีมาก ครั้นสูญเสีย ก็ต้องเสียมากตามไปด้วย สร้างมาทั้งชีวิต เพียงไม่กี่นาทีทั้งสูญสลายกลายเป็นคนไม่เหลืออะไร สิ่งเหล่านี้เป็นบทเรียนให้เราไม่ประมาทกับหนทางบนโลกใบนี้ ทำให้เรารู้ค่าของชีวิตมากกว่าสิ่งของ ทำให้เรารู้ว่าทำดีเข้าไว้ เพื่อเป็นเกราะป้องกันเราในวันข้างหน้า ทำดีอย่างเจียบ ๆ ทำดีทุก ๆ วัน ไม่อวดดี ไม่อวดเก่ง อวดรวย อวดสุข จะเกินงาม

ใช่หรือไม่ ในโลกนี้ ย่อมมีคนที่เราไม่ชอบหน้า และมีคนที่ไม่ชอบหน้าเรา เป็นเรื่องธรรมดา ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าเราจะดีเพียงใด และไม่ว่าอีกฝ่ายจะดีแค่ไหน ก็ไม่อาจเรียกร้องให้อีกฝ่ายเปลี่ยนความรู้สึกได้ **เพราะว่าดีไม่ดีก็เรื่องหนึ่ง ชอบไม่ชอบก็อีกเรื่องหนึ่ง** พยายามไปทำให้คนชอบ มีแต่จะยิ่งเพิ่มความหมั่นไส้กันเปล่า ๆ อยู่เจียบ ๆ ให้อภัยกันโดยมิต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้ก็ได้ ใจเราสุขก็เพียงพอ สิ่งที่ดีที่สุด คือ ไปถามคนที่ไม่ชอบเราว่าทำไม สิ่งที่เราต้องทำคือ หันหลังจากไปเจียบ ๆ อย่างสงบ อย่าเอาความสุขไปทิ้งไว้กับคนที่ไม่ชอบเรา แล้วลิ้มความสุขที่ควรจะมีกับคนที่ชอบ

ยิ่งโตยิ่งรู้สึกว่า บางเรื่องอยู่เจียบ ๆ จะดีกว่า พุดไป ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น จะแย่งด้วยซ้ำในบางที และในบางเรื่อง..ให้ทำเป็นนิ่งๆ เฉยๆ บ้าง อย่าไว้วางใจ อย่าแสดงความรู้สึกอะไรออกไปมากมาย โมโหให้น้อย..มีความสุขให้มาก การแสดงออก เวลาารู้สึกไม่พอใจ ก็ไม่ใช่ทางออกที่ดีเสมอไป..มีแต่จะยิ่งทำให้คนอื่นมองเราในแง่ลบแทน..อย่าได้เอาความโกรธเพียงชั่วคราว ไปแลกเปลี่ยนกับความรู้สึกดีๆ ที่เขามีให้

มีคนเคยกล่าวไว้ว่า ยิ่งโตยิ่งต้องใช้สติมากขึ้น พิจารณาทุกเรื่องให้ดี ก่อนคิด ก่อนพูด ก่อนตัดสินใจอะไรลงไป เพราะไม่ใช่ทุกคน ที่จะรักหรือชื่นชมในตัวเรา ถ้าเราผลอทำตัวไม่ถูกไม่ควรไป คนรอช้าเต็ม อาจจะมีมากกว่าที่คิดไว้ก็ได้ ทำตัวเองให้เหมือนอากาศแม้ไม่มีใครพูดถึง แต่ทุกคน

ก็ใช้หายใจ อย่าทำตัวให้เหมือนพายุ แม้ทุกคนพูดถึง แต่ไม่มีใครอยากเจอ ทำให้ตัวเองมีค่าแบบ
อากาศ **เจียบ ๆ สัมผัสไม่ได้ แต่ทุกคนขาดไม่ได้**

ยิ่งโต ยิ่งรู้สึกว่ บางเรื่องอยู่เจียบ ๆ จะดีกว่า พุดไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น จะแย่งด้วยซ้ำในบางที และใน
บางเรื่อง ให้ทำเป็นนิ่ง ๆ เฉย ๆ บ้าง อย่าไว้วาย อย่าแสดงความรู้สึกอะไรออกไปมากมาย อย่ารู้ทุก
เรื่อง อย่าเป็นคนแบกโลก มีความสุขให้มาก อย่าได้เอาความโกรธเพียงชั่วคราว ไปแลกเปลี่ยนกับ
ความรู้สึกดี ๆ ที่มีให้กัน

เจียบ ไม่ได้แปลว่าเหงา สงบ
ไม่จำเป็นต้องเจียบ ๆ เสมอไป สะอาด
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความขาวอย่างเดียวชะ
เมื่อไร สุขภาพดีไม่จำเป็นต้องมีกลิ่น
หน้าท้องก็ได้ สมหวัง ไม่ได้หมายถึง
จะไม่ผิดหวังอีก เกลียดไม่ได้
หมายความว่าต้องโกรธรวมด้วย ไม่
ชอบไม่ได้หมายถึงจะต้องไม่ชอบตลอดไป ความสุข ไม่ต้องหมายถึงต้องแสดงท่าทีให้เห็นเสมอไป

ความสุขของคนเรานั้นต่างกัน บางคนมีความสุขกับการอยู่เจียบ ๆ คนเดียว บางคนมี
ความสุข กับการได้ทำเพื่อคนอื่นแบบเจียบ ๆ แอบยิ้มเมื่อเห็นความช่วยเหลือของเราออกดอกออก
ผล เหมือนเมื่อครั้งที่แม่พระมีความสุขที่เห็นลูกชายคนดีกระทำความดีแบบเจียบ เพื่อให้งานในวัน
นั้นผ่านไปอย่างดี ทุกคนมีความสุข เจ้าภาพ แขกที่มาในงานต่างก็สุขสำราญ คนที่ทำแบบเจียบ ๆ ยิ่ง
มีความสุขเป็นร้อยเท่าทวีคูณ ไม่จำเป็นต้องโชว์ออกสื่อ เพราะความสุขเป็นสุขของใครของมัน มิใช่
สิ่งที่ต้องโอ้อวดกัน เพื่อสร้างภาพสุขแบบปลอม ๆ **ความสุขที่มีคุณภาพ คือ ความสงบสันติในจิตใจ**
แล้ววันนี้เรามีเพื่อนที่ชื่อว่า “เจียบ” กันบ้างหรือยัง.....

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>